

Arrest

**nr. 181 646 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. VAN DER LINDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het

herhalen van en volharden in hun asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

De Raad toont begrip voor de psycho-medische problemen waarmee verzoekster kampt ten gevolge van de feiten waarvan zij tijdens de oorlog in 1999 het slachtoffer werd, doch zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen. Sinds het beëindigen van de oorlog in juni 1999 verbleven verzoekers immers nog meer dan 15 jaar onafgebroken en probleemloos in Kosovo en uit hun verklaringen blijkt dat ze in die periode geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten of met Kosovaarse medeburgers.

Ook ontwaart de Raad uit de gegevens vervat in het administratief dossier verder geen elementen waaruit blijkt dat verzoekster als etnisch Albanese in Kosovo geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de (psychische) gezondheidszorg in Kosovo omwille van een van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Zowel uit verzoekers hun verklaringen als uit de door hen bijgebrachte documenten blijkt immers dat verzoekster uitgebreid toegang had tot de Kosovaarse gezondheidszorg.

In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoekster voor de beoordeling van haar psycho-medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar psycho-medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Voorts beperken verzoekers er zich toe in algemene zin uit te weiden over systematische discriminatie op de arbeidsmarkt en maken hierbij de vergelijking met de situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan ten tijde van de Taliban, zonder dit verder op hun situatie te betrekken en in concreto aan te tonen dat er in hun geval daadwerkelijk sprake is van discriminatie. Zo stelt de commissaris-generaal correct als volgt: "Dat jullie socioeconomische problemen te wijten zouden zijn aan de politieke overtuiging van uw echtgenoot, hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat u de politieke overtuiging van uw echtgenoot niet eens vermeldde als reden waarom hij geen vast werk had (CGVS, p. 8), blijkt uit jullie verklaringen immers tevens dat er in Kosovo in het algemeen niet veel werk is (CGVS echtgenoot, p. 5; CGVS, p. 8), dat uw echtgenoot (weliswaar in het zwart) in de bouwsector kon werken, dat hij in de periode voor jullie vertrek in de wijnsector werkte (CGVS echtgenoot, p. 4), dat uw schoonvader tot zijn overlijden een overheidspensioen had (CGVS echtgenoot, p. 4) en dat jullie in het verleden recht hadden op een uitkering vanwege de Kosovaarse overheid (CGVS echtgenoot, p. 7). Bekim Kurti, één van de werkgevers van uw echtgenoot, was bovendien geen lid van Vetëvendosje (CGVS echtgenoot, p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat uw socio-economische rechten in Kosovo niet werden gerespecteerd omwille van uw politieke sympathieën en dat jullie socio-economische problemen ook maar enig verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zouden hebben. Evenmin blijkt een verband met de criteria opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming."

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2016, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster kampt met psychische problemen nadat zij tijdens de oorlog in Kosovo geconfronteerd is geweest met Servische soldaten. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de beschikking en stellen dat hun vrees het gevolg is van een omerta die heerst op feiten die gebeurd zijn ten tijde van de oorlog en waar veel vrouwen het slachtoffer van geworden zijn, het gaat over de gevolgen van die gebeurtenissen waardoor zij gediscrimineerd worden en geen toegang krijgen tot de medische zorg. Verzoekende partijen vervolgen dat verzoekster behoort tot de sociale groep van vrouwen die te lijden hebben van de gevolgen van de oorlog en die omwille van deze medische gevolgen geen hulp krijgen, wat een schending inhoudt van de mensenrechten. Verzoekende partijen besluiten dat verzoekster uitgesloten wordt van medische verzorging.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 december 2016 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich in wezen tot het herhalen van hun asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ontkend dat vrouwen ook tijdens de oorlog in Kosovo, het slachtoffer zijn geweest van geweld, en dat bepaalde ernstige feiten ten aanzien van vrouwen door hen werden verzwegen, veelal om culturele redenen. Er kan evenmin ontkend worden dat vele slachtoffers van (onder andere) dit soort oorlogsgeweld getraumatiseerd zijn en psychische problemen kennen.

De Raad stelt vast dat zo verzoekster slachtoffer is geweest van oorlogsgeweld, dit moet gezien worden als een ernstige aanslag op haar integriteit met psychische gevolgen die zij levenslang kan meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

De vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke*

aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

In casu dient echter te worden hernomen dat verzoekende partijen sinds het beëindigen van de oorlog in juni 1999 nog meer dan 15 jaar onafgebroken en probleemloos in Kosovo verbleven en uit hun verklaringen blijkt dat ze in die periode geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten of met Kosovaarse medeburgers. Ook ontwaart de Raad uit de gegevens vervat in het administratief dossier verder geen elementen waaruit blijkt dat verzoekster als etnisch Albanese in Kosovo geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de (psychische) gezondheidszorg in Kosovo omwille van een van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Zowel uit verzoekende partijen hun verklaringen als uit de door hen bijgebrachte documenten blijkt immers dat verzoekster uitgebreid toegang had tot de Kosovaarse gezondheidszorg. Zo werden veel onderzoeken uitgevoerd om de oorzaak van verzoeksters medische problemen te achterhalen en werd zij zelfs tot twee keer toe geopereerd. Uit niets blijkt dan ook dat er sprake zou zijn van enige onwil van de Kosovaarse artsen om verzoekster te behandelen of dat zij geen toegang zou kunnen hebben tot de psychische gezondheidszorg, die blijkens de informatie vervat in het administratief dossier, bestaat in Kosovo. Uit haar verklaringen blijkt tevens dat verzoekster zich in Kosovo nooit tot een psycholoog heeft gericht en zij in Kosovo met niemand ooit over haar (psychische) problemen heeft gepraat (gehoor 15 september 2016, 7). Hun bewering dat verzoekster wordt uitgesloten van medische bescherming kan, gelet op bovenstaande, dan ook niet ernstig worden volgehouden.

In zoverre verzoekende partijen nog aanvoeren dat verzoekster tot de sociale groep behoort van vrouwen die slachtoffer zijn geweest van oorlogsgeweld en die uitgesloten zijn van medische zorg, dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat verzoekster geen medische en psychische verzorging kon/kan krijgen in Kosovo, om welke redenen dan ook.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS